

Arrest

nr. 322 799 van 4 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. VAN LEUVENHAEGE
Guido Gezelleplaats 3A
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die *loco* advocaat W. VAN LEUVENHAEGE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 27 april 2021. Op 28 april 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 februari 2024 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 8 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit, bent u afkomstig uit Beled Hawo gelegen in het gelijknamige district van de provincie Gedo en maakt u deel uit van de Marehaanclan. Toen u klein was overleden uw beide ouders. Bijgevolg groeide u op bij uw oom langs vaderszijde. U ging niet naar school en werkte in uw eigen theehuis. In 2013 huwde u met [A.A.G.]. Hij zou zich momenteel in Nederland bevinden. Jullie hebben samen drie kinderen: [Si.A.A.] (CGVS [...]), [Sa.M.A.] (CGVS [...]) en [Su.A.M.A.] (CGVS [...]). Uw echtgenoot behoort tot de minderheidsclan Jaji. Toen uw oom ontdekte dat u was gehuwd en zwanger was van iemand van een minderheidsclan, was hij niet akkoord. Hij ging op zoek naar uw man, waarop die het dorp verliet. Uw broer en uw tante mishandelden u ook. Ook bleven ze uw man zoeken, maar ze konden hem niet vinden. U beviel ondertussen ook van uw eerste dochter [Si.].

Na een tijdje besloot uw oom u uit te huwelijken aan een oudere man. U weigerde dat want u was al gehuwd. Uw oom bleef aandringen, maar u bleef weigeren.

In november 2020 kwam uw man terug naar het dorp en werd u opnieuw zwanger. Uw familie ontdekte uw zwangerschap en ging terug op zoek naar uw man. Uw man verliet een maand later opnieuw het dorp.

In januari 2021 kwam al Shabaab tevens langs bij uw oom om één van zijn zonen te rekruteren. Uw oom weigerde dit waarop al Shabaab hem vermoorde. Enkele dagen later werd uw broer eveneens vermoord door al Shabaab. Ze waren er immers tegen dat hij bomen omhakte om hout te verzamelen en te verkopen. Al Shabaab wilde zich namelijk in de bomen kunnen verstoppen.

Eind januari 2021 zette uw tante u ook uit het huis omwille van uw tweede zwangerschap. U ging vervolgens bij een familie wonen voor wie u kleren waste. U startte ook een theehuis op om in het onderhoud van u en uw kinderen te kunnen voorzien. Dit theehuis was in de buurt van de basis van de Somalische soldaten. Zij kwamen daar bijgevolg soms ook thee halen.

Ongeveer op 4 maart 2021 werd u opgebeld door al Shabaab met de boodschap dat u moest stoppen met het verkopen van thee aan de soldaten.

Drie dagen later kwam al Shabaab naar het huis van de familie bij wie u verbleef. Ze blinddoekten u en namen u mee. Ze zeiden dat ze u verwittigd hadden, maar u had niet geluisterd. Ze wilden dan ook dat u vanaf dan voor hen zou werken. Ze zeiden dat u moest doen wat ze vroegen telkens ze u opbelden. U ging akkoord met de samenwerking, waarop ze u vrijlieten.

Nog een dag later werd u opgebeld door al Shabaab. Ze zeiden dat ze u spullen gingen meegeven die u dan in een melkkan moest verbergen en naar de legerbasis diende te brengen. U was bang en wilde dit niet doen. U vertelde vervolgens aan een soldaat die naar uw theehuis kwam wat al Shabaab van u had gevraagd. Hij zei dat hij met u zou meegaan naar al Shabaab en nam nog twee andere soldaten mee. U leidde de soldaten naar de ontmoetingsplaats die al Shabaab met u had afgesproken om de spullen te komen halen. Toen al Shabaab zag dat u soldaten meehad, begonnen ze te schieten. Twee van de drie al Shabaab leden kwamen om. U bent weggevlucht.

Toen u thuiskwam, werd u meteen opgebeld door al Shabaab. Ze zeiden dat u twee van hun emirs had vermoord en bedreigden u met de dood. U besloot daarop het land te verlaten. Al Shabaab kwam ook naar het huis waar u op dat moment verbleef. U was daar niet meer aanwezig, waarop ze besloten één van de zonen van de familie waarbij u verbleef mee te nemen.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u dat al Shabaab u zal vermoorden, dat uw tante uw dochters zal besnijden en dat de familie bij wie u verbleef u ook zal vermoorden aangezien ze hun zoon door uw toedoen zijn verloren.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de besnijdenisattesten van u en uw drie dochters; de geboorteaktes van uw dochters [Su.] en [Sa.] die in België zijn geboren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werden [Si.A.A.], [Sa.M.A.] en [Su.A.M.A.] er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. [Si.]'s naam komt uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op datum 28 april 2021. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldde u herhaaldelijk het risico, wat uw drie dochters betreft, op vrouwelijke genitale verminking (CGVS, p.8, 15, 16, 24, 28).

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochters [Si.], [Sa.] en [Su.] te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Er dient immers te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

In de eerste plaats is het weinig aannemelijk dat u gehuwd bent met iemand die tot de minderheidsclan Jaji behoort. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat dergelijke interclanhuwelijken eerder zeldzaam zijn net doordat er een groot taboe op rust en ze grote gevolgen inhouden voor de betrokken personen (landeninformatie, stuk 1-7). U bent bovendien zelf op de hoogte van deze gevolgen, daar u stelt dat het voorkomt dat de man dan gezocht en vermoord wordt en dat het meisje opgesloten wordt zodat ze de man niet kan zien (CGVS, p.16-17). Dat u dan toch gewoon zou huwen met iemand van een minderheidsclan zonder daar goed over na te denken is dan ook weinig aannemelijk. U stelt immers dat u, toen u te weten kwam dat uw man tot de Jaji behoorde, er even over nadacht en dan toch gewoon besloot met hem te huwen uit liefde zonder uw familie te informeren (CGVS, p.19). Uw plan voor wanneer uw huwelijk zou uitkomen kwam niet verder dan dat u bereid was bij uw man te gaan wonen als uw familie u zou wegsturen (ibid.). Het is bijzonder vreemd dat u daar zo licht overgaat. Ook uw verklaring dat uw man niet dacht dat de problemen zo erg zouden zijn dat hij vermoord zou worden (CGVS, p.20) slaagt nergens op daar u zich weldegelijk bewust was van de ernstige gevolgen die een dergelijk huwelijk kan hebben. Uw verklaringen ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw huwelijk met iemand van een minderheidsclan. Het is voorts weinig aannemelijk dat, indien uw man werkelijk tot een minderheidsclan behoorde, dit niet algemeen zou geweten zijn in het dorp dat (CGVS, p.19-20). Immers is het behoren tot een clan van fundamenteel belang binnen de Somalische samenleving aangezien het de positie in de maatschappij en de graad van bescherming van een individu bepaald (landeninformatie, stuk 4, 6, 7). Er kan dan ook moeilijk geloof worden gehecht aan uw bewering dat dit pas later uitkwam.

Voorts wordt er in de Somalische maatschappij sterk neergekeken op leden van een minderheidsclan en wordt hun leven bemoeilijkt door grootschalige discriminatie (landeninformatie, stuk 2, 3, 4, 6, 7). Uit uw verklaringen kan niet geconcludeerd worden dat uw man hier het slachtoffer van werd. Zo kon hij probleemloos in het dorp wonen en had hij werk (CGVS, p.17), wat bovendien hetzelfde werk was als uw broer die tot de overheersende clan Marehan behoorde (CGVS, p.6). Dit stemt geenszins overeen met het leven van iemand die tot een minderheidsclan behoorde. Zeker indien hij werkelijk de enige van zijn clan zou zijn geweest in heel uw dorp en op geen enkele vorm van clanbescherming kon rekenen (CGVS, p.17). Dit ondermijnt dan ook opnieuw uw bewering dat uw man werkelijk tot een minderheidsclan behoorde.

Ook kunnen uw verklaringen omtrent het vertrek van uw man uit het dorp nadat jullie huwelijk werd ontdekt niet overtuigen. Zo is het geenszins aannemelijk dat u voor zijn terugkeer naar het dorp in 2020 nooit zou hebben geweten waar uw man zich al die tijd bevond (CGVS, p.22). U wijt dit aan het feit dat jullie geen van beiden een gsm hadden (ibid.). Het houdt echter geen steek dat jullie geen afspraken zouden hebben gemaakt over hoe jullie elkaar zouden kunnen contacteren of hoe u hem op termijn zou kunnen vervoegen. Dat hij u gewoon zwanger aan uw lot zou overlaten in het dorp om zelf aan uw oom te ontkomen zonder enige afspraak omtrent het houden van contact, is weinig aannemelijk. Bovendien had u later wel een gsm en kon al Shabaab u opbellen om u te bedreigen (CGVS, p.15). Dit toont aan dat er weldegelijk mogelijkheden waren om in contact te staan met uw man na zijn vertrek uit het dorp. Dit doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is in het kader van de voorgehouden vrees van uw man eveneens volstrekt ongeloofwaardig dat uw man na jaren van desinteresse in uw lot, eind 2020 plots zou terugkomen naar het dorp, denkende dat alles terug normaal zou zijn (CGVS, p.22). Er kan immers redelijkerwijs verondersteld worden dat uw man zijn terugkeer naar een plaats waar hij met de dood werd bedreigd iets bedachtzamer zou aanpakken en bijvoorbeeld eerst bij u of bij zijn tante zou polsen hoe de situatie nu is en of het veilig zou zijn voor hem om terug te keren. Dit zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder op de helling.

Voorts blijft u onaannemelijke verklaringen afleggen betreffende de huidige verblijfplaatsen van uw man. Zo is uw uitleg over hoe jullie elkaar schijnbaar toevallig terug tegenkwamen in België (CGVS, p.22-23) geenszins aannemelijk. Ook kan uw uitleg dat u uw man wederom reeds drie à vier maanden niet meer heeft gehoord omdat zijn telefoon uitstaat niet overtuigen (CGVS, p.6). Dit toont aan dat u geen zicht wenst te bieden op de ware identiteit van uw man en zijn werkelijke verblijfplaatsen, wat uw geloofwaardigheid nog verder aantast.

Tot slot is het in dit verband merkwaardig dat u huwde in 2013 en dit huwelijk aanhaalt als de oorzaak van vervolging door uw familie, maar dat u desondanks toch tot 2021 bij hen zou hebben gewoond (CGVS, p.24). Dit doet naast afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw huwelijk met iemand van een minderheidsclan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde context van mishandeling door uw familie (CGVS, p.15). Ook zou uw oom u hebben willen uithuwen aan een oudere man (CGVS, p.15), maar u kon dit zonder gevolgen weigeren (CGVS, p.21). Ook dient te worden benadrukt dat u geen vrees aanhaalt omwille van uw huwelijk wanneer u de vraag gesteld wordt wat u specifiek vreest in geval van terugkeer naar Somalië (CGVS, p.28). Dit onderstreept nog verder de ongeloofwaardigheid van uw huwelijk met iemand van een minderheidsclan.

U stelt dat u diende te verhuizen en uw theehuis diende op te starten als gevolg van de problemen die u zou hebben gekend met uw familie omwille van uw huwelijk. Gezien het niet aannemelijk is dat u problemen kende door uw huwelijk is de door u aangebrachte context waarin u uw theehuis opstartte evenmin aannemelijk, daar u dit linkt aan uw vertrek uit het huis van uw oom en tante. De door u aangehaalde verhuis naar de familie voor wie u de was deed is in het licht hiervan evenmin geloofwaardig. Ook bij uw problemen met al Shabaab omwille van uw theehuis kunnen nog enkele vraagtekens gezet worden.

Het is vreemd dat al Shabaab u opbelt en waarschuwt dat u geen thee aan de soldaten mag verkopen, wanneer uw theehuis in Beled Hawo ligt, wat onder controle is van de overheid (CGVS, p.13). Bovendien was de legerbasis ook vlak aan uw theehuis gelegen (CGVS, p.15). Het lijkt dan ook een groot risico dat al Shabaab neemt om u te overtuigen taken voor hen te doen. Het is immers logisch dat u de overheid gaat inlichten wanneer u in een regio bent die onder hun controle staat en bovendien ook vlakbij een legerbasis werkt. Bovendien heeft al Shabaab geen enkele garantie of aanleiding om te denken dat u hun groepering steunt en de taken dan ook zal uitvoeren voor hen. Het houdt dan ook weinig steek dat al Shabaab u zou uitkiezen om taken voor hen uit te voeren.

U haalt ook aan dat al Shabaab u ontvoerde uit het huis waar u toen verbleef bij de familie voor wie u de was deed (CGVS, p.26). Deze verhuis werd reeds niet aannemelijk bevonden, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen omwille van uw huwelijk. Er kan bijgevolg evenmin geloof gehecht worden aan deze ontvoering.

Hetzelfde geldt voor uw bewering dat de zoon van deze familie werd meegenomen omdat al Shabaab u niet kon vinden (CGVS, p.28). De geloofwaardigheid hiervan wordt tevens nog verder ondermijnd door het feit dat u dit niet aanhaalde tijdens uw vrij relaas, noch bij de DVZ.

Tot slot, wat betreft de beweerde moord op uw broer en uw oom door al Shabaab, dient te worden opgemerkt dat u niet was betrokken bij deze problemen en er omwille van deze zaken geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde kan worden afgeleid. Het CGVS spreekt zich bijgevolg niet uit over de geloofwaardigheid van deze elementen daar deze geen deel uitmaken van de scope van deze asielaanvraag. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en

internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Gedo te worden beoordeeld.

Gedo wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en waar het willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Gedo een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Gedo is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Gedo is de tweede grootste regio in Somalië, gelegen in het zuidwesten van het land en vormt samen met Middle Juba en Lower Juba de deelstaat Jubaland. De afgelopen jaren was de politieke machtsstrijd tussen de Federale Regering van Somalië (FGS) en de deelstaat Jubaland de belangrijkste bron van gewapend conflict in Gedo. Na de verkiezing van Hassan Sheikh Mohamud als Somalische president, zijn de samenwerking tussen de FGS en de staat Jubaland weer hersteld. Vanwege de strategische ligging aan de grens met Kenia en Ethiopië, is Gedo van specifiek belang voor al-Shabaab, dat een sterke aanwezigheid heeft in de regio. De onderontwikkeling van de regio draagt bij aan endemische conflicten tussen gemeenschappen en clans over natuurlijke rijkdommen en de controle over handelssteden.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Gedo geschat op 938.249 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 73 geweldsincidenten in de regio, waaronder bijna evenveel explosions/remote violence (32 incidenten) als battles (31). De meeste gevechten noteert ACLED in de maanden augustus en september 2023. Het betreffen voornamelijk gevechten tussen de aanwezige nationale en internationale strijdkrachten tegen al-Shabaab. In september 2023 noteert ACLED ook het hoogst aantal explosions/remote violence-incidenten. Al-Shabaab wordt aangeduid als de grootste verantwoordelijke voor dit type van geweldsincidenten. In de verslagperiode voert het Keniaanse leger ook meerdere luchtaanvallen uit tegen al-Shabaab, waarbij ook civiele structuren worden geraakt. Wat het geweld tegen burgers betreft, noteert ACLED 10 incidenten. ACLED noteert in totaal 74 dodelijke slachtoffers in de regio Gedo door het geweld. De meeste slachtoffers registreert ACLED onder explosions/remote violence met 42 doden, waaronder 16 burgers. Voor battles registreert ACLED 23 doden. Deze dodelijke slachtoffers zijn soldaten en AS-strijders gedood tijdens militaire operaties en AS-aanvallen. ACLED noteert geen burgerdoden voor dit type van geweld. Voor de categorie violence against civilians registreert ACLED 9 burgerdoden. Al-Shabaab is ook hier verantwoordelijk voor de meeste incidenten. Het betreffen gerichte moorden met een vuurwapen en de executie van vijf dorpelingen in Faafax Dhun (Baardheere) omwille van vermoedelijke spionage. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats overstromingen en droogte ontvluchtten en in een minderheid conflict/ onveiligheid, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet

kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Gedo sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Gedo in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gedo een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Echter laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met uw minderjarige dochters [Si.], [Sa.] en [Su.], respectievelijk geboren op (...) /2014 te Beled Hawo (Somalië), (...) /2021 te Sint-Niklaas (België) en (...) /2023 te Sint-Niklaas (België), hebt u, wat hen betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van deze kinderen heb ik besloten hun de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hen betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen: Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winst oogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaamsof geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering: “Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

U legt tevens een medisch attest neer betreffende uw besnijdenis. Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochters betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan [Si.], [Sa.] en [Su.]. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van dochters die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de

algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het loutere feit dat uw dochters werden erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

De door u neergelegde geboorteaktes van uw dochters [Su.] en [Sa.] kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze bevatten immers louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekende partij stelt dat zij zich niet kan vinden in de motivering van de bestreden beslissing en houdt vast aan de door haar afgelegde verklaringen. Zij probeert in haar verzoekschrift bijkomende duiding te geven om aan te tonen dat haar verklaringen geloofwaardig zijn. Eerst gaat zij in op haar huwelijk met een lid van een minderheidsclan. Het gaat namelijk om haar toenmalige buurjongen op wie zij verliefd werd. Hij woonde in bij zijn tante en nonkel als gevolg van het overlijden van zijn ouders. Zijn tante behoorde tot de Abgal-clan en zijn nonkel tot de Marehaan-clan waardoor verzoekende partij in eerste instantie niet wist dat hij tot een minderheidsclan behoorde. Zij kwam dit pas te weten toen zij reeds besloten hadden om met elkaar te trouwen. Zij huwden in het geheim in aanwezigheid van getuigen. Zij legt hierover uitgebreide verklaringen af zonder enige tegenstrijdigheid of incoherentie. Het is de verwerende partij die louter een ander waardeoordeel geeft aan het verhaal dan verzoekende partij en vervolgens besluit dat het verhaal daarom ongeloofwaardig is.

Vervolgens gaat verzoekende partij ook in op haar verklaringen met betrekking tot de vlucht uit en terugkeer naar het dorp van haar man. Hoewel de verwerende partij hamert op de zware gevolgen van een interclanhuwelijk hechten zij vervolgens geen geloof aan het overhaaste vertrek van de partner van verzoekende partij uit het dorp toen uitkwam dat zij zwanger was. Dit is tegenstrijdig. Het is aldus wel aannemelijk dat hij het dorp overhaast moest verlaten waardoor zij dus niet in de mogelijkheid waren om afspraken te maken. Zij hadden bovendien beiden geen telefoon waardoor zij geen contact konden houden. In 2020 kwam haar partner kortstondig terug en tijdens deze periode zag zij hem een drietal keer waarbij zij opnieuw zwanger geraakte. Waarom haar partner niet eerder terugkwam, weet verzoekende partij niet. Zij werd hierover echter ook niet ondervraagd.

Verder gaat verzoekende partij ook in op de huidige verblijfplaatsen van haar partner. Hij zou Somalië verlaten hebben en naar Nederland gevlucht zijn en nam in 2022 plots contact met haar op omdat hij vernomen had dat zij zich in België bevond. Opnieuw zagen zij elkaar en verzoekende partij geraakte voor de derde keer zwanger. Haar partner zou in tussentijd internationale bescherming aangevraagd hebben in Nederland, maar verzoekende partij heeft opnieuw geruime tijd niets meer van hem vernomen. Hierover werden geen verdere vragen gesteld.

Met betrekking tot haar relaas over haar problemen in Somalië stelt verzoekende partij minstens twee verschillende problematieken aangehaald te hebben. Enerzijds is er sprake van een zeer turbulent verleden in de familiale sfeer, onder andere door haar huwelijk met een lid van een minderheidsclan. Door verwerende partij wordt, volgens haar, ten onrechte geen geloof gehecht aan dit huwelijk waardoor de verwerende partij verkeerdelijk ook de rest van het relaas als niet geloofwaardig bestempelt waaronder het misbruik in de

familie alsook de verminking omdat verzoekende partij in de periode 2013-2021 bij haar familie bleef. Zij had echter geen andere plek waar zij naartoe kon. Anderzijds is er ook sprake van de problemen met Al Shabaab, de reden waarom zij het land uiteindelijk ontvlucht is. Zowel haar familie als zijzelf hebben te maken gekregen met ernstig geweld van Al Shabaab, preciseert ze in het verzoekschrift. Zij besloot dan om te vluchten met hulp van een oom die in Zuid-Afrika woont. Waar verwerende partij stelt dat het ongelooftwaardig is dat Al Shabaab contacten zou proberen te leggen in een gebied dat door de overheid gecontroleerd wordt, stelt verzoekende partij dat dit net de reden is dat zij proberen om personen te rekruteren. Toen zij beroep deed op soldaten om haar te beschermen en er daarbij twee leden van Al Shabaab omkwamen, werd zij een doelwit voor hen. Zij concludeert dat het onterecht is dat verwerende partij meent dat haar geloofwaardigheid aangetast zou zijn door zogenaamd incoherente verklaringen.

Verzoekende partij gaat vervolgens nog in op de principes van het hoger belang van het kind en het voordeel van de twijfel in samenhang met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Er bestaat voor verzoekende partij namelijk naast haar eigen gegronde vrees voor vervolging ook een afgeleide vrees die verband houdt met het risico op genitale verminking dat haar kinderen zouden lopen bij een terugkeer naar Somalië. Aangezien zij erkend zijn als vluchteling zou er sprake zijn van een schending van het principe van de gezinseenheid indien verzoekende partij zou moeten terug gaan naar Somalië. Dit gaat in tegen het hoger belang van het kind. Zij concludeert dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging bij een terugkeer naar Somalië en werd in het verleden reeds slachtoffer van mishandeling wat een aanwijzing inhoudt voor soortgelijke vervolging in de toekomst.

2.2. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij wijst erop dat er in ondergeschikte orde voor haar en haar kinderen een reëel risico op ernstige schade bestaat. Zij verwijst hiervoor naar de voorgaande motivering.

2.3. Verzoekende partij voegt volgende documenten toe aan het verzoekschrift:

"1. Beslissing van het CGVS dd. 08/05/2024 houdende "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus"

2. Ondertekende beslissing kosteloze rechtsbijstand BJB dd. 15/05/2024

3. Verblijfsattest dd. 14/05/2024".

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Somalië omdat zij vreest dat Al Shabaab haar zal vermoorden, dat haar tante haar dochters zal besnijden en dat de familie bij wie zij verbleef haar ook zal vermoorden aangezien zij hun zoon door haar toedoen verloren hebben.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

4.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten neer: de besnijdenisattesten van zichzelf en haar drie dochters en de geboorteaktes van haar dochters Su. En Sa. die in België geboren zijn.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De geboorteaktes van haar dochters Su. en Sa. bevatten louter persoonsgegevens die in de bestreden beslissing niet ter discussie staan.

Met betrekking tot de besnijdenisattesten van zichzelf en haar drie dochters wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: *“In verband met uw minderjarige dochters [Si.], [Sa.] en [Su.], respectievelijk geboren op (...)2014 te Beled Hawo (Somalië), (...)2021 te Sint-Niklaas (België) en (...)2023 te Sint-Niklaas (België), hebt u, wat hen betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van deze kinderen heb ik besloten hun de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hen betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.*

(...)

U legt tevens een medisch attest neer betreffende uw besnijdenis. Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochters betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan [Si.], [Sa.] en [Su.]. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de vrees van haar dochters betreffende vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) bewezen geacht wordt en dat zij om deze reden de vluchtelingenstatus toegekend kregen. Inzake de VGV in hoofde van verzoekende partij verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet in punt 4.3.4.

Gelet de inhoud van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de andere relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij, namelijk degene die geen verband houden met haar besnijdenis en de besnijdenis van haar dochters, geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

4.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken, namelijk dat zij bij een terugkeer naar Somalië vreest door Al Shabaab of door de familie bij wie zij verbleef gedood te worden. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- het weinig aannemelijk is dat zij gehuwd is met iemand die tot de minderheidsclan Jaji behoort aangezien uit informatie blijkt dat dergelijke interclanhuwelijken eerder zeldzaam zijn net doordat er een groot taboe op rust en ze grote gevolgen inhouden voor de betrokken personen. Het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij, die op de hoogte blijkt te zijn van deze gevolgen, alsnog besluit om met iemand van een minderheidsclan te trouwen zonder daar goed over na te denken. Het nergens op slaat dat haar man niet dacht dat de problemen zo erg zouden zijn dat hij vermoord zou worden aangezien zij zich weldegelijk bewust was van de ernstige gevolgen die een dergelijk huwelijk kan hebben. Het bovendien niet aannemelijk is dat, mocht haar man echt tot een minderheidsclan behoren, dit niet algemeen zou geweten zijn in het dorp aangezien het behoren tot een clan van fundamenteel belang is binnen de Somalische samenleving. Haar man bovendien probleemloos in het dorp kon wonen en werk had, wat niet strookt met de informatie dat er in de Somalische maatschappij sterk neergekeken wordt op leden van een minderheidsclan met grootschalige discriminatie tot gevolg;
- ook haar verklaringen omtrent het vertrek van haar man uit het dorp nadat hun huwelijk ontdekt werd, niet kunnen overtuigen. Het niet aannemelijk is dat zij voor zijn terugkeer naar het dorp in 2020 nooit zou hebben geweten waar hij zich al die tijd bevond en ook geen afspraken zouden gemaakt hebben over hoe zij elkaar zouden kunnen contacteren of hoe zij hem op termijn zou kunnen vervoegen;
- het eveneens volstrekt ongeloofwaardig is, in het kader van de voorgehouden vrees van haar man, dat hij na jaren van desinteresse eind 2020 plots zou terugkomen naar het dorp zonder na te denken over de gevolgen van een terugkeer naar de plaats waar hij met de dood bedreigd werd;
- verzoekende partij onaannemelijke verklaringen blijft afleggen betreffende de huidige verblijfplaatsen van haar man. De uitleg dat zij elkaar schijnbaar toevallig terug tegenkwamen in België, maar zij hem ondertussen weer maanden niet gehoord heeft, is geenszins aannemelijk. Verzoekende partij geen zicht

wenst te bieden op de ware identiteit van haar man en zijn werkelijke verblijfplaatsen, wat haar geloofwaardigheid nog verder aantast;

- het merkwaardig is dat verzoekende partij het huwelijk met deze man aanhaalt als de oorzaak van de vervolging door haar familie, maar dit huwelijk wel reeds plaatsvond in 2013 en zij tot 2021 bij haar familie gewoond zou hebben. Dit niet enkel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar huwelijk met iemand van een minderheidsclan, maar ook aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde mishandeling door haar familie. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de problemen die zij gehad zou hebben met haar familie door haar huwelijk, er ook geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat zij een theehuis opstartte en verhuisde om bij een familie te gaan wonen voor wie zij de was deed;

- er ook enkele vraagtekens gezet kunnen worden bij de problemen van verzoekende partij met Al Shabaab omwille van haar theehuis. Het vreemd is dat Al Shabaab haar opbelt en waarschuwt dat zij geen thee aan de soldaten mag verkopen, wanneer haar theehuis in Beled Hawo ligt, wat onder controle is van de overheid en de legerbasis vlak aan haar theehuis gelegen is. Het dan ook een groot risico lijkt dat Al Shabaab haar wil overtuigen om taken voor hen te doen aangezien zij geen aanleiding hebben om te denken dat zij hun groepering steunt en de taken dan ook zal uitvoeren voor hen. Er ook geen geloof gehecht wordt aan de ontvoering van verzoekende partij uit het huis waar zij verbleef bij de familie voor wie zij de was deed aangezien aan deze verhuis in de eerste plaats al geen geloof gehecht wordt. Hetzelfde geldt voor de bewering dat de zoon van deze familie werd meegenomen omdat al Shabaab haar niet kon vinden;

- verzoekende partij niet betrokken was bij de voorgehouden problemen waarbij haar oom en haar broer vermoord werden door Al Shabaab en er omwille van deze zaken geen gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde kan worden afgeleid. Er aldus geen uitspraak gedaan wordt over de geloofwaardigheid van deze elementen daar deze geen deel uitmaken van de scope van deze asielaanvraag.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De verzoekende partij volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

4.3.2. Door in het verzoekschrift slechts haar verklaringen met betrekking tot haar huwelijk met een man van een minderheidsclan te herhalen en te stellen dat zijn tante en nonkel, bij wie hij inwoonde, van een andere clan waren waardoor zij in eerste instantie niet wist dat hij tot een minderheidsclan behoorde, weerlegt verzoekende partij de terechte motieven van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat het niet aannemelijk is dat dit niet algemeen zou geweten zijn in het dorp aangezien het behoren tot een clan van fundamenteel belang is binnen de Somalische samenleving, niet. De uitleg dat verzoekende partij louter omwille van verliefdheid met deze man getrouwd zou zijn, ondanks dat zij op de hoogte was van de ernstige gevolgen van een huwelijk met iemand van een minderheidsclan, kan niet overtuigen. Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt immers dat dergelijke interclanhuwelijken eerder zeldzaam zijn net doordat er een groot taboe op rust en ze grote gevolgen inhouden voor de betrokken personen (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1-7). Verzoekende partij blijkt tijdens het persoonlijk onderhoud ook op de hoogte te zijn van deze gevolgen daar zij stelt dat het voorkomt dat de man gezocht en vermoord wordt en dat het meisje opgesloten wordt zodat ze de man niet kan zien (NPO, p.16-17). Het is in deze context dan ook niet geloofwaardig dat verzoekende partij alsnog gewoon zou trouwen met iemand van een minderheidsclan omwille van verliefdheid. Verzoekende partij stelt in het verzoekschrift verder ook nog dat de verwerende partij slechts een andere inschatting of waardeoordeel van de situatie maakt dan zijzelf. Er kan in de door de verzoekende partij zelf geschetste context echter wel degelijk worden aangenomen dat het geenszins aannemelijk is dat zij zomaar met een man van een minderheidsclan zou trouwen. Dit valt niet te rijmen met de beschikbare landeninformatie omtrent de ernstige gevolgen die dit met zich kan meebrengen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat haar man probleemloos in het dorp kon wonen en werk had (NPO, p. 17). Nochtans blijkt uit de algemene informatie dat er in de Somalische maatschappij sterk neergekeken wordt op leden van een minderheidsclan en wordt hun leven bemoeilijkt door grootschalige discriminatie (administratief dossier, landeninformatie, stuk 2-4 en 6-7). Haar verklaringen stemmen aldus niet overeen met de beschikbare landeninformatie.

Waar verzoekende partij bovendien wijst op een tegenstrijdigheid in de motivering van verwerende partij waar deze enerzijds stelt dat er ernstige gevolgen verbonden zijn aan het aangaan van een huwelijk met iemand van een minderheidsclan en anderzijds verklaart dat het niet aannemelijk is dat haar man het dorp overhaast verlaten heeft zonder afspraken te maken, kan zij niet gevolgd worden. Daargelaten dat zij in het verzoekschrift hiermee bevestigt dat de gevolgen van een interclanhuwelijk zeer ernstig zijn en hier aldus niet lichtzinnig mee omgegaan dient te worden, gaat zij eraan voorbij dat het gezien de door haar geschetste

context niet aannemelijk is dat de man van verzoekende partij haar, op dat moment zwanger, zou achterlaten zonder enige afspraken te maken onderling. Het is daarenboven nog frappanter dat haar man eind 2020 plots zou teruggekomen zijn naar het dorp, haar enkele keren gezien zou hebben waarna zij opnieuw zwanger was en haar vervolgens opnieuw zonder enige vorm van afspraken zou achterlaten. De bestreden beslissing stelt hieromtrent op dienstige wijze het volgende: *“Het is in het kader van de voorgehouden vrees van uw man eveneens volstrekt ongeloofwaardig dat uw man na jaren van desinteresse in uw lot, eind 2020 plots zou terugkomen naar het dorp, denkende dat alles terug normaal zou zijn (CGVS, p.22). Er kan immers redelijkerwijs verondersteld worden dat uw man zijn terugkeer naar een plaats waar hij met de dood werd bedreigd iets bedachtzamer zou aanpakken en bijvoorbeeld eerst bij u of bij zijn tante zou polsen hoe de situatie nu is en of het veilig zou zijn voor hem om terug te keren. Dit zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder op de helling.”*

Waar verzoekende partij er bovendien op wijst dat (telefonisch) contact hebben in Somalië niet vanzelfsprekend is, dient erop gewezen te worden dat Al Shabaab er, enkele maanden nadat haar man er opnieuw vandoor ging, wel in slaagde om haar telefonisch te bedreigen omdat zij op dat moment wel een gsm had (NPO, p. 15). Door verder louter haar verklaringen te herhalen in het verzoekschrift slaagt verzoekende partij er niet in om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar zij de verwerende partij in het verzoekschrift nog verwijt geen verdere vragen gesteld te hebben over het vertrek en de verblijfplaatsen van haar man, dient opgemerkt te worden dat het aan de verzoekende partij toekomt om alle relevante elementen voor haar verzoek om internationale bescherming mee te delen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij hiertoe ruimschoots de mogelijkheid kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud.

Ten overvloede kan er ook nog gesteld worden dat het niet geloofwaardig is dat de man van verzoekende partij via Somalische personen in een asielcentrum in Nederland vernomen zou hebben dat zij zich in België zou bevinden, dat hij haar hier zou komen opzoeken en zij vervolgens opnieuw reeds drie à vier maanden niets meer van hem gehoord zou hebben omdat zijn gsm uitstaat (NPO, p. 6).

4.3.3. Verzoekende partij stelt dat zij naast de familiale problemen, waar geen geloof aan gehecht wordt aangezien zij haar huwelijk met een man van een minderheidsclan niet aannemelijk maakt, ook problemen met Al Shabaab gehad zou hebben, waardoor zij Somalië verlaten heeft. Haar nonkel en zijn zoon zouden namelijk door Al Shabaab gedood zijn en zijzelf zou bedreigd en ontvoerd zijn. Zij slaagt er in het verzoekschrift echter niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen. Zij herhaalt louter haar verklaringen en geeft als uitleg dat het logisch is dat Al Shabaab gebruik maakt van stiekeme acties in gebieden waar de overheid aan de macht is omdat zij op deze wijze daar ook mensen zouden kunnen rekruteren. Zij slaagt er echter niet in om te verklaren waarom Al Shabaab juist haar eruit zou kiezen om te rekruteren. De motivering van de bestreden beslissing blijft aldus overeind:

“Het is vreemd dat al Shabaab u opbelt en waarschuwt dat u geen thee aan de soldaten mag verkopen, wanneer uw theehuis in Beled Hawo ligt, wat onder controle is van de overheid (CGVS, p.13). Bovendien was de legerbasis ook vlak aan uw theehuis gelegen (CGVS, p.15). Het lijkt dan ook een groot risico dat al Shabaab neemt om u te overtuigen taken voor hen te doen. Het is immers logisch dat u de overheid gaat inlichten wanneer u in een regio bent die onder hun controle staat en bovendien ook vlakbij een legerbasis werkt. Bovendien heeft al Shabaab geen enkele garantie of aanleiding om te denken dat u hun groepering steunt en de taken dan ook zal uitvoeren voor hen. Het houdt dan ook weinig steek dat al Shabaab u zou uitkiezen om taken voor hen uit te voeren.”

Ten slotte wordt nog opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

4.3.4. Verzoekende partij betoogt verder dat haar dochters de vluchtelingenstatus verkregen en zij onmogelijk naar Somalië kan terugkeren zonder hen. De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van het verzoek om

internationale bescherming en de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet. Uit het arrest “Ahmedbekova” blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn “*ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.*” Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, “*N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov*”, overweging 48 e.v. en 68).

Verzoekende partij kan zich aldus niet steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochters teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Het is aan verzoekende partij om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden en een schending van het recht op eerbiediging van het privé- familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, voorligt. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt op geen enkele wijze een inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij in, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

Uit de neergelegde medische attesten blijkt dat verzoekster vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) type III heeft ondergaan en, ten gevolge van de geboortes van haar kinderen, een gedeeltelijke desinfibulatie heeft. De Raad betreurt dat verzoekster aan dergelijke praktijk werd onderworpen. De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer “*dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*” en “*dadens van genderspecifieke of kindspecifieke aard*”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. *In casu* moet echter worden vastgesteld dat verzoekster, hoe betreurenswaardig ook, reeds werd onderworpen aan VGV type III. Er liggen op heden geen indicaties voor dat verzoekster, die de meest verregaande vorm van VGV heeft ondergaan, zelf opnieuw slachtoffer zal worden van VGV. Zo blijkt dat verzoekster reeds drie kinderen heeft. Uit de landeninformatie, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat re-infibulatie vaak voorkomt, doch meestal na de bevallingen van twee tot vier kinderen (zie EUAA “Country guidance: Somalië”, augustus 2023, p. 123-124). In de voorliggende omstandigheden, maakt verzoekster, moeder van drie kinderen, niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Somalië nog een vrees voor herhaalde VGV dient te koesteren. Minstens reikt de verzoekende partij geen overtuigende argumenten aan in het verzoekschrift, om alsnog aannemelijk te maken waarom zij wel degelijk een dergelijke vrees dient te koesteren, niettegenstaande de hierboven gedane vaststellingen. In die omstandigheden dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV, zodat een toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is.

4.3.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en haar verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekende partij haar vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

4.3.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Al-Shabaab stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Somalië.

5.3. . In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Somalië zou hebben gekend.

5.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij afkomstig is uit Beled Hawo gelegen in het gelijknamige district van de provincie Gedo zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie: “Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheids incidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw

verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Gedo te worden beoordeeld.

Gedo wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en waar het willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Gedo een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Gedo is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Gedo is de tweede grootste regio in Somalië, gelegen in het zuidwesten van het land en vormt samen met Middle Juba en Lower Juba de deelstaat Jubaland. De afgelopen jaren was de politieke machtsstrijd tussen de Federale Regering van Somalië (FGS) en de deelstaat Jubaland de belangrijkste bron van gewapend conflict in Gedo. Na de verkiezing van Hassan Sheikh Mohamud als Somalische president, zijn de samenwerking tussen de FGS en de staat Jubaland weer hersteld. Vanwege de strategische ligging aan de grens met Kenia en Ethiopië, is Gedo van specifiek belang voor al-Shabaab, dat een sterke aanwezigheid heeft in de regio. De onderontwikkeling van de regio draagt bij aan endemische conflicten tussen gemeenschappen en clans over natuurlijke rijkdommen en de controle over handelssteden.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Gedo geschat op 938.249 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 73 geweldsincidenten in de regio, waaronder bijna evenveel explosions/remote violence (32 incidenten) als battles (31). De meeste gevechten noteert ACLED in de maanden augustus en september 2023. Het betreffen voornamelijk gevechten tussen de aanwezige nationale en internationale strijdkrachten tegen al-Shabaab. In september 2023 noteert ACLED ook het hoogst aantal explosions/remote violence-incidenten. Al-Shabaab wordt aangeduid als de grootste verantwoordelijke voor dit type van geweldsincidenten. In de verslagperiode voert het Keniaanse leger ook meerdere luchtaanvallen uit tegen al-Shabaab, waarbij ook civiele structuren worden geraakt. Wat het geweld tegen burgers betreft, noteert ACLED 10 incidenten. ACLED noteert in totaal 74 dodelijke slachtoffers in de regio Gedo door het geweld. De meeste slachtoffers registreert ACLED onder explosions/remote violence met 42 doden, waaronder 16 burgers. Voor battles registreert ACLED 23 doden. Deze dodelijke slachtoffers zijn soldaten en AS-strijders gedood tijdens militaire operaties en AS-aanvallen. ACLED noteert geen burgerdoden voor dit type van geweld. Voor de categorie violence against civilians registreert ACLED 9 burgerdoden. Al-Shabaab is ook hier verantwoordelijk voor de meeste incidenten. Het betreffen gerichte moorden met een vuurwapen en de executie van vijf dorpelingen in Faafax Dhun (Baardheere) omwille van vermoedelijke spionage. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats overstromingen en droogte ontvluchtten en in een minderheid conflict/ onveiligheid, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Gedo sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Gedo in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Gedo een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Echter laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. De verzoekende partij brengt geen objectieve landeninformatie bij die deze beoordeling doorprijkt. De verzoekende partij gaat verder ook niet in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van haar persoonlijke omstandigheden, in het licht van het risico om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden.

5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS